

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, IČ: 670 10 041, se sídlem Brno, Cejl 48/50 proti žalovanému: **Ředitelství silnic a dálnic České republiky**, se sídlem Praha 4, Čerčanská 12, zast. Mgr. Bc. Jiřím Podpěrou, advokátem, se sídlem Praha 5, Holečkova 105/6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., IČ: 247 84 681, se sídlem Praha 8, Sokolovská 5/49, v řízení o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Ředitelství silnic a dálnic České republiky ze dne 31.10.2013, č.j.: 18762/2013-19100,

t a k t o :

I. Rozhodnutí generálního ředitele Ředitelství silnic a dálnic České republiky ze dne 31.10.2013, č.j.: 18762/2013-19100 a rozhodnutí Ředitelství silnic a dálnic České republiky ze dne 11.9.2013, č.j.: 15511/2013-19000 se **z r u š u j í**.

II. Ředitelství silnic a dálnic České republiky je povinno do 15 dnů od právní moci rozsudku poskytnout žalobci informace v rozsahu specifikovaném v jeho žádosti č. 52 ze dne 29.8.2013, konkrétně:

- doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (2 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Městským soudem v Praze o zákonnost stavebního povolení pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice, v části „A“ - trasa dálnice“ se 32 stavebními objekty, který byl veden pod spis. zn. 7 Ca 270/2009
- doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (3 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Městským soudem Praze o zákonnost stavebního povolení pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice, v části „F - tunel Radejčín“ s 5 stavebními objekty, který byl veden pod spis. zn. 9 Ca 312/2009

- doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Městským soudem v Praze o zákonnost povolené výjimky k zásahu do biotopů a jedinců kriticky a silně ohrožených druhů organismů dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice, který byl veden pod spis. zn. 10 A 212/2010
- doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Městským soudem v Praze o zákonnost povolené výjimky k zásahu do biotopů a jedinců kriticky a silně ohrožených druhů organismů dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice, který byl veden pod spis. zn. 10 A 211/2010
- doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (3 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Krajským soudem v Ústí nad Labem o zákonnost územního a stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice délky 4,7 km, který byl veden pod spis. zn. 40A 3/2012
- doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Nejvyšším správním soudem o zákonnost územního a stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice délky 4,7 km, který byl veden pod spis. zn. 9As 120/2012
- všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (2 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Krajským soudem v Ústí nad Labem o zákonnost územního a stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice délky 4,7 km, který byl veden pod spis. zn. 40A 4/2012
- doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Nejvyšším správním soudem o zákonnost stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice, v části „F - tunel Radejčín“s 5 stavebními objekty, který je veden pod spis. zn. 1 As 176/2012 (soudní spor začal dne 26. 11. 2012 a stále probíhá)
- všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Nejvyšším správním soudem o zákonnost územního a stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice délky 4,7 km, který je veden pod spis. zn. 5As 6/2013
- doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Nejvyšším správním soudem o zákonnost stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice, v části „A“ - trasa dálnice“ se 32 stavebními objekty, který je veden pod spis. zn. 5As 12/2013.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.083,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ředitelství silnic a dálnic České republiky ze dne 11.9.2013, č.j.: 15511/2013-19000, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací – faktur a všech doprovodných dokumentů se specifikacemi konkrétních právních služeb advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., při zastupování v 10 soudních sporech od roku 2009, týkajících se zákonnosti schvalování dálnice D8-0805 Lovosice – Řehlovice, v rozsahu specifikovaném v žadatelově žádosti č. 52 ze dne 29.8.2013. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil i citované rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku žalobci požadované informace poskytnout. Konkrétně žalobce žádal o poskytnutí následujících informací:

- 1) **faktury a všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb**, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (2 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Městským soudem v Praze o zákonnost stavebního povolení pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice, v části „A“ - trasa dálnice“ se 32 stavebními objekty, který byl veden pod **spis. zn. 7 Ca 270/2009 (soudní spor probíhal od 22. 9. 2009 do 12. 12. 2012)**
- 2) **faktury a všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb**, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (3 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Městským soudem Praze o zákonnost stavebního povolení pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice, v části „F - tunel Radejčín“ s 5 stavebními objekty, který byl veden pod **spis. zn. 9 Ca 312/2009 (soudní spor probíhal od 30. 9. 2009 do 26. 9. 2012)**
- 3) **faktury a všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb**, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Městským soudem v Praze o zákonnost povolené výjimky k zásahu do biotopů a jedinců kriticky a silně ohrožených druhů organismů dálnicí D8-0805 Lovosice - Řehlovice, který byl veden pod **spis. zn. 10 A 212/2010 (soudní spor probíhal od 19. 8. 2010 do 27. 3. 2013)**
- 4) **faktury a všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb**, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Městským soudem v Praze o zákonnost povolené výjimky k zásahu do biotopů a jedinců kriticky a silně ohrožených druhů organismů dálnicí D8-0805 Lovosice - Řehlovice, který byl veden pod **spis. zn. 10 A 211/2010 (soudní spor probíhal od 19. 8. 2010 do 27. 3. 2013)**
- 5) **faktury a všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb**, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (3 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Krajským soudem v Ústí nad Labem o zákonnost územního a stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice délky 4,7 km, který byl veden pod **spis. zn. 40A 3/2012 (soudní spor probíhal od 11. 5. 2012 do**

24. 7. 2012)

- 6) **faktury a všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb**, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Nejvyšším správním soudem o zákonnost územního a stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice délky 4,7 km, který byl veden pod **spis. zn. 9As 120/2012 (soudní spor probíhal od 3. 8. 2012 do 5. 9. 2012)**
- 7) **faktury a všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb**, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (2 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Krajským soudem v Ústí nad Labem o zákonnost územního a stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice délky 4,7 km, který byl veden pod **spis. zn. 40A 4/2012 (soudní spor probíhal od 3. 9. 2012 do 20. 12. 2012)**
- 8) **faktury a všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb**, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Nejvyšším správním soudem o zákonnost stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice, v části „F - tunel Radejčín“ **s 5 stavebními objekty, který je veden pod spis. zn. 1 As 176/2012 (soudní spor začal dne 26. 11. 2012 a stále probíhá)**
- 9) **faktury a všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Nejvyšším správním soudem o zákonnost územního a stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice délky 4,7 km, který j e veden pod spis. zn. 5As 6/2013 (soudní spor začal dne 30. 1. 2013 a stále probíhá)**
- 10) **faktury a všechny doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb**, takže bude možné zjistit věcnou konkrétní činnost a konkrétní náklady (1 vyjádření) advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., při zastoupení v soudním sporu před Nejvyšším správním soudem o zákonnost stavebního rozhodnutí pro dálnici D8-0805 Lovosice - Řehlovice, v části „A“ - trasa dálnice“ se 32 stavebními objekty, který je veden pod **spis. zn. 5As 12/2013 (soudní spor začal dne 26. 2. 2013 a stále probíhá).**

Žalovaný z části žádost odmítl dle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a dle čl. 37 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod ve spojení s § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., s tím, že předmětné informace představují jeho obchodní tajemství a současně obchodní tajemství advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., tzn., že je dána zákonná překážka pro poskytnutí informace. V části, v níž žalobce požadoval poskytnutí předmětných faktur, odkázal žalovaný dle ust. § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. na již zveřejněnou informaci, neboť faktury mu již byly poskytnuty na základě jeho žádostí č. 47-51.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 1.10.2013 odvolání, v němž napadl zákonnost rozhodnutí, poukázal na ust. § 9 odst. 1, 2 zákona č. 106/1999 Sb. a vyjádřil se k tvrzení o porušení čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K zaslaným fakturám žalobce v odvolání uvedl, že sice od žalovaného obdržel 44 ks faktur, ale není z nich

patrné, které konkrétní věci a kterého konkrétního sporu se týkají. Žalobce dále nesouhlasil s interpretací a aplikací provedenou žalovaným, týkající se ust. § 17 obchodního zákoníku (obchodního tajemství), a podrobně popsal důvody svého nesouhlasu. Zdůraznil, že nepožaduje zveřejnění žádných konkrétních právních rad, nýbrž pouze informací, z nichž bude prokazatelné, kolik prostředků ze státního rozpočtu stojí každý konkrétní spor o dálnici D8-0805, uvedený v jeho žádosti.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím generálního ředitele Ředitelství silnic a dálnic České republiky, v němž se generální ředitel (dále též GŘ ŘSD) ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Generální ředitel zejména konstatoval, že povinný subjekt „dostal svých zákonných povinností, když žadateli sdělil nejen rozsah a identifikační údaje příjemce veřejných prostředků, ale též rámcové vymezení činností, za které byly tyto poskytnuty“ (informace o celkové částce vynaložené za právní služby poskytnuté příslušnou advokátní kanceláří byly žalobci sděleny na základě jeho předešlých žádostí o poskytnutí informací). Ve vztahu k informacím, které žalobci nebyly poskytnuty, uvedl, že charakter dotčených informací naplňuje znaky obchodního tajemství a tudíž je naplněn zákonný důvod pro odmítnutí poskytnutí těchto informací žadateli. Podle GŘ ŘSD správní orgán I. stupně správně popsal, odcitoval a vyložil obsah relevantních právních předpisů upravujících obchodní tajemství, především § 17 obchodního zákoníku, a názorně a přesvědčivě popsal, jaký je význam jednotlivých zákonných znaků obchodního tajemství. Generální ředitel rovněž souhlasil s názorem správního orgánu I. stupně, dle kterého poskytování právních služeb advokátů představuje zvláštní kategorii služeb, v rámci níž se zpravidla nakládá s citlivými informacemi s tím, že i z pouhého obecného vymezení poskytnuté služby lze dovodit strategii v jednotlivých správních či soudních řízeních. S ohledem na možnost různých právních postupů (rozličné strategie) nelze dotčené informace pokládat za běžné v obchodních kruzích. Dále GŘ ŘSD poukázal na neopodstatněnost požadavku žalobce na předložení důkazu o tom, že jsou přílohy faktur utajovány v režimu obchodního tajemství, a to s ohledem na změnu zákona o poskytování informací. Rovněž uvedl, že ochrana příslušných informací vyplývá z ochrany advokátního tajemství zakotveného v zákoně o advokacii. Zdůraznil, že ústavně zaručené právo na informace nemůže narušit práva garantovaná v ust. čl. 37 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod (dále též LZPS), s tím, že informace o právní pomoci poskytované určité procesní či smluvní straně jsou mimořádně citlivé, neboť jejich znalost umožňuje druhé procesní či smluvní straně modifikovat procesní nebo kontraktační taktiku atd. Vyzdvihl, že získání předmětných informací by bylo popřením principu rovného postavení před soudy a práva na efektivní právní pomoc. K namítané podobnosti rozhodovací činnosti správního orgánu I. stupně GŘ ŘSD uvedl, že není znakem dobré správy, pokud správní orgán zcela nekonzistentně až náhodně mění své právní názory.

Vzhledem k tomu, že GŘ ŘSD neshledal důvod pro změnu ani zrušení napadeného rozhodnutí, odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Pod bodem č. 1 žaloby vznesl žalobce námitku nesprávného použití § 9 odst. 1 zákona č. 106/1990 Sb., a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně i žalovaný žalobci poskytli jen 44 faktur, z nichž lze zjistit jen to, kdo je příjemcem veřejných prostředků a jejich celkovou výši, nikoliv to, zda se tato částka týká přímo konkrétního soudního sporu konkrétní dálnice D8-0805. Správní orgán I. stupně ani žalovaný neposkytl žalobci informaci o rozsahu těchto prostředků (o jejich konkrétním věcném a časovém použití), neboť částka uváděná na faktuře bez konkrétní specifikace rozsahu právní činnosti se nemusí týkat některého z 10 soudních sporů o dálnici D8-0805.

Žalobce citoval ust. § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, dle kterého „*předmětem práv náležejících k podniku je i obchodní tajemství. Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje*“.

Žalovaný podle žalobce nesprávně použil ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého se informace neposkytnou, pokud jsou obchodním tajemstvím, přičemž dle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. (dále také InfZ), se za porušení obchodního tajemství nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků. Žádané informace dle žalobce svým rozsahem i obsahem obchodní tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku nepředstavují. K tomu uvedl následující argumenty: ne každá podnikatelská aktivita spadá pod režim obchodního tajemství, k potenciální hodnotě know-how advokátní kanceláře uvedl, že za know-how lze považovat až konkrétní právní postup při řešení konkrétních problémů, nikoli vyúčtování právních služeb na fakture a její příloze, přičemž informace o ceně právních služeb jsou v obchodních kruzích běžné a zachování advokátního tajemství se týká jen advokátů nikoli povinného subjektu. Žalobce navrhl, aby pro případ, že přílohy k fakturám obsahují obchodní tajemství, byly utajované skutečnosti žalovaným např. začerněny a ve zbylém rozsahu dokumenty zveřejněny.

Žalobce poukázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 15.6.2012 č.j. 7Ca 258/2009-32 a ze dne 12.9.2014 sp.zn. 5A 266/2011, jež se týkaly žalob podaných žalobcem proti ŘSD, popř. Ministerstvu dopravy, v rámci nichž se žalobce domáhal poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.

Dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť neobsahuje žádné konkrétní přezkoumatelné důkazy a důvody, resp. přezkoumatelné důkazy o tom, že odmítnuté informace mají povahu obchodního tajemství ve smyslu § 9 odst. 1 InfZ a že na ně nedopadá § 9 odst. 2 InfZ.

V části žaloby označené jako žalobní bod č. 2 žalobce namítl nesprávnost použití čl. 37 odst. 2 a 3 LZPS, neboť žalovaný přezkoumatelně ani důkazně nedoložil, v čem by konkrétně mělo dojít k porušení jeho práv v předmětných 10 sporech, a uvedl, že žádný žadatel o informace nemůže změnit rovnost účastníků před soudy či správními orgány. Poskytnutí informací žalobci o nákladech na jednotlivý soudní spor o zákonnost dálnice D8-0805 nemůže nijak zásadně zasáhnout do žádného soudního sporu, neboť žalobce nepožaduje žádné konkrétní právní rady a ani konkrétní právní poradenství a taktiku vedení soudního sporu, ale chce znát konkrétní náklady, za jakou právní činnost a za jaký čas musel žalovaný v konkrétních 10 sporech, z nichž 7 již skončilo, zaplatit.

V části žaloby označené jako „žalobní bod č. 3: Nepřezkoumatelnost důvodů k námitce o nevyhovění žádosti č. 52 poskytnutím faktur bez příloh s výkazy“ žalobce namítl rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a to z důvodu, že se žalovaný přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem nevypořádal s tvrzením žalobce v odvolání ze dne 1.10.2013, že poskytnutí 44 faktur bez příloh s konkrétními údaji o nákladech externí advokátní kanceláře, které by se týkaly přesně konkrétních soudních sporů, nelze považovat za částečné vyhovění žádosti o poskytnutí žádaných informací. Důvodem je, že faktury bez příloh neobsahují požadované informace o časovém a věcném rozsahu zastupování advokátní kanceláří v konkrétním soudním sporu. Prokazují pouze to, že v období od 6.12.2004 do 25.7.2013 byla za právní služby příslušnou advokátní kanceláří účtována částka v celkové výši cca 2,58 mil. Kč. Bez časové a věcné specifikace tedy nemůže

žalobce zjistit, jak povinný (správní orgán prvního stupně) nakládá s veřejnými prostředky, ani zda mu bylo skutečně částečně vyhověno.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Zopakoval, že žalobci na základě jeho předchozích žádostí o poskytnutí informací, poskytl informaci o ceně a rovněž rámcovou informaci o předmětu plnění (v tomto směru žalovaný zmínil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2004, č.j. 7 A 118/2002), tzn. poskytl informaci v maximálním možném rozsahu, který ještě nepředstavoval porušení obchodního tajemství. Žalovaný se rovněž blíže vyjádřil ke znakům obchodního tajemství a jejich naplnění a zdůraznil, že míra obecnosti či konkrétnosti informace není kritériem toho, zda je informace skutečností chráněnou jako obchodní tajemství. Vzhledem k tomu, že požadované informace se týkají obsahu úkonů provedených právním zástupcem žalovaného, přičemž provádění těchto úkonů je jediným předmětem podnikání advokáta, resp. advokátní kanceláře, je dána souvislost informace s předmětným podnikem. Požadované informace mají obchodní povahu proto, že se přímo týkají klientely a obsahu činnosti advokátní kanceláře a záměrů žalovaného. Potencionální hodnota požadovaných informací spočívá v tom, že řešení zadaného úkolu může vypovídat o nejednoznačnosti právní úpravy či problematičnosti jiné otázky. Odhalení zadání úkolu by tedy mohlo vést ke škodám na straně žalovaného, za které by mohli nést odpovědnost jeho právní poradci. Přílohy k fakturám tedy obsahují specifické informace, které nejsou v příslušných obchodních kruzích běžné, které nemají veřejně přístupný charakter. Požadované informace proto naplňují všechny znaky obchodního tajemství a není třeba, aby tyto informace byly výslovně jako obchodní tajemství označeny, přičemž uvedené informace nelze podřadit pod pojmy *rozsah a příjemce veřejných prostředků* podle § 9 odst. 2 InfZ. Žalovaný zopakoval, že získání požadovaných informací představuje nespornou výhodu v soudním řízení, neboť znalost citlivých informací umožňuje druhé procesní straně modifikovat procesní taktiku, vhodně měnit své postoje, útočit na slabá místa, případně upravovat či zatajovat důkazy a dalšími prostředky směřovat k prosazení svých cílů. Z uvedeného důvodu proto neobstojí argument žalobce, že 7 z 10 soudních řízení, ve kterých byly žalovanému poskytovány právní služby advokátní kanceláří Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., bylo pravomocně skončeno. Závěrem žalovaný uvedl, že v případě poskytování právních služeb ze strany advokátů se jedná o zvláštní kategorii služeb, při níž se zpravidla nakládá s citlivými informacemi a proto je příslušná komunikace mezi klientem a advokátem ze zákona nadána vysokou mírou ochrany. Podle žalovaného není na místě, aby soud zrušil rozhodnutí povinného subjektu a žalovanému uložil podle § 16 odst. 4 InfZ informace poskytnout, neboť jsou jasně dány dva důvody pro odmítnutí žádosti o informace, přičemž je třeba zohlednit fakt, že zde mohou být i jiné důvody k odmítnutí žádosti, které přesahují rámec řízení před soudem, přičemž jejich posouzení je primárně v působnosti žalovaného.

V replice ze dne 26.6.2015 žalobce stručně zopakoval předchozí žalobní tvrzení a dále k vyjádření žalovaného uvedl, že má za to, že dotčená advokátní kancelář není předmětným sporem dotčena na žádných svých právech a ani svých povinnostech, a to i ve vztahu o ochraně obchodního tajemství. Dále žalobce reagoval na vyjádření žalovaného ve věci tvrzeného obstrukčního jednání ze strany žalovaného.

Ve vztahu k soudnímu sporu vedenému u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 5A 266/2011 zmíněném již v žalobním návrhu žalobce upozornil, že ve věci již bylo soudem rozhodnuto, a to rozsudkem ze dne 12.9.2014 č.j. 5A 266/2011-63, kterým soud jeho žalobě o poskytnutí informací vyhověl.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost č. 52 o poskytnutí informací ze dne 29.8.2013, rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí žádosti ze dne 11.9.2013 č.j.: 15511/2013-19000, odvolání žalobce ze dne 1.10.2013, rozhodnutí GŘ ŘSD ze dne 31.10.2013 č.j.: 18762/2013-19100 (žalobou napadené rozhodnutí), faktury a přílohy k fakturám č. 10010150, č. 10010643, č. 110100413, č. 110100029, č. 120100649, č. 120100825, č. 130100220, č. 130100410, č. 130100312, č. 110100319, č. 10010544, č. 110100534.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.

Podle článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon (konkrétně je jím zákon č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím).

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

Podle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.

Obchodní tajemství bylo v rozhodnou dobu definováno v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v ust. § 17 větě druhé: „Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.“

Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle § 9 zákona č. 106/1999 Sb. nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

Úkolem soudu bylo posoudit, zda žalobcem požadované doprovodné dokumenty se specifikacemi konkrétních právních služeb mají povahu obchodního tajemství a vztahuje se proto na ně výluka z poskytování informací, či zda informace v dokumentech obsažené

nesplňují zákonná kritéria pro obchodní tajemství a povinný subjekt je tak povinen žadateli uvedené dokumenty, resp. informace v nich obsažené, poskytnout. Soud si za tímto účelem vyžádal od žalovaného předložení příslušných listin.

Žalovaný předložil soudu dokumentaci sestávající z části označené jako část veřejná a z části označené jako neveřejná část dokumentace. Veřejná část dokumentace je tvořena z 12 daňových dokladů vystavených advokátní kanceláří Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. klientu- Ředitelství silnic a dálnic České republiky (dále též ŘSD), konkrétně z faktury č. 1) 10010150, 2) 10010643, 3) 110100413, 4) 110100029, 5) 120100649, 6) 120100825, 7) 130100220, 8) 130100410, 9) 130100312, 10) 110100319, 11) 10010544, 12) 110100534 (pozn. označení faktur čísla 1-12 je pracovním označením vytvořeným soudem). Neveřejná část předložené dokumentace sestává z 12 příloh k citovaným fakturám, přičemž obsahem předmětných dokumentů je přehled právních služeb poskytnutých advokátní kanceláří Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o.

Podle žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří předmět doprovodných dokumentů k fakturám vystavených advokátní kanceláří Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. obchodní tajemství žalovaného a obchodní tajemství advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. Naplněním jednotlivých znaků obchodního tajemství se správní orgán II. stupně v odůvodnění rozhodnutí blíže nezabýval, plně se ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jenž dle jeho názoru názorně a přesvědčivě popsal, jaký je „význam jednotlivých zákonných znaků obchodního tajemství i jak se tento význam manifestuje v dotčených informacích“. K tomu ještě uvedl, že znalost právních předpisů, jejich interpretace a aplikace advokátní kanceláří, včetně schopnosti uvedené znalosti uplatňovat v takticky a strategicky konsolidovaných krocích, jsou schopnostmi a dovednostmi způsobilými být předmětem obchodního tajemství.

Skutečnosti, které mají tvořit obchodní tajemství, musí splňovat kumulativně následující znaky:

- 1) jsou obchodní, výrobní či technické povahy
- 2) souvisejí s podnikem
- 3) mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu
- 4) nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné
- 5) mají být podle vůle podnikatele utajeny
- 6) podnikatel jejich utajení odpovídajícím způsobem zajišťuje.

Pojem podniku byl definován v ust. § 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, dle kterého se podnikem rozumí soubor hmotných, jakož i osobních a nehmotných složek podnikání. K podniku náleží věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které patří podnikateli a slouží k provozování podniku nebo vzhledem k své povaze mají tomuto účelu sloužit.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že specifikace situací (tzn. poskytnutých právních služeb) vypovídají o citlivé komunikaci mezi klientem a advokátem, přičemž se jedná o řešení případu, u něhož by zveřejnění jednotlivých informací o něm znamenalo podstatnou výhodu pro jiné třetí subjekty a mohlo by velmi vážně poškodit právní postavení klienta (povinného subjektu) mimo jiné v soudních sporech. Z toho důvodu mají předmětné informace rovněž zjevnou materiální i nemateriální hodnotu.

K obchodní povaze předmětných informací a souvislosti s podnikem žalovaný uvedl, že právní poradenství se týká majetkové podstaty ŘSD a jeho činnosti.

Ve vztahu ke kritériu běžné dostupnosti žalovaný uvedl, že s ohledem na důvěrnost informací a povinnost mlčenlivosti ze strany advokáta, potažmo advokátní kanceláře se nejedná o informace v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné. Žalovaný dále zmínil, že předmětné informace mají být podle vůle ŘSD utajeny a jejich utajení je odpovídajícím způsobem zajišťováno, když nejsou volně poskytovány třetím osobám, současně zopakoval zákonnou povinnost mlčenlivosti advokáta.

Je nepochybné, že jednotliví advokáti i advokátní kanceláře jsou podnikateli ve smyslu ust. § 2 odst. 1, 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Dle odst. 1) tohoto ustanovení se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Podle odst. 2) je podnikatelem podle tohoto zákona: a) osoba zapsaná v obchodním rejstříku, b) osoba, která podniká na základě živnostenského oprávnění, c) osoba, která podniká na základě jiného než živnostenského oprávnění podle zvláštních předpisů, d) osoba, která provozuje zemědělskou výrobu a je zapsána do evidence podle zvláštního předpisu.

Poskytování právních rad ze strany advokátů, resp. advokátních kanceláří, je hlavním předmětem jejich činnosti, a obecně lze mít za to, že mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu. Jak již uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 15.6.2012 č.j. 7Ca 258/2009-32: „Pro oblast právních služeb není vyloučena existence obchodního tajemství, avšak vzhledem k povaze činnosti advokáta lze za takové považovat pouze popis úkonů nebo úvah pro konkrétní nebo obecnou modelovou situaci směřující k požadovanému cíli, nikoli pouze vymezení činnosti advokáta, tedy obecné nebo i konkrétní zadání objednané činnosti advokáta“. Předpokladem pro to, aby informace sestávající z popisu činnosti advokáta byla způsobilá být obchodním tajemstvím, je skutečnost, že z popisu činnosti advokáta lze vyvodit jeho myšlenkový pochod, jeho úvahy nad řešenou situací a rovněž konkrétní závěr či doporučení. Obchodním tajemstvím však nemůže být informace, po jakou dobu se advokát řešením konkrétní kauzy zabýval, kolik času např. strávil přípravou na jednání, případně po jakou dobu studoval spis, právní předpisy či judikaturu, resp. jakou dobu klientovi vyúčtoval. Taková informace může vypovídat o rychlosti, event. o schopnosti či „nasazení“ advokáta, nikoli o strategii v určitém správním či soudním řízení. Taková informace tedy nemá skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu ve smyslu zákonného kritéria obchodního tajemství.

Žalobce opakovaně poukazoval na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12.9.2014 č.j. 5A 266/2011-63, v němž se žalobce proti žalovanému rovněž domáhal poskytnutí informace, konkrétně informace obsahující předmět prováděcích smluv uzavřených mezi Ředitelstvím silnic a dálnic České republiky a advokátními kancelářemi, mimo jiné kanceláří Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. V dané věci soud uložil žalovanému povinnost žalobci požadované informace poskytnout, předmětem požadované informace byly však smlouvy o poskytování právní pomoci, přičemž soud nemohl předmět prováděcích smluv posoudit, neboť mu je žalovaný přes výzvu soudu nedoložil. Soud proto vyšel z toho, že nelze předpokládat, že by již samotné zadání právní služby obsahovalo informace tvrzeného charakteru (obchodního tajemství), a dospěl k závěru, že i pokud by nějaká dílčí informace obsažená v předmětu prováděcích smluv naplnila znaky obchodního tajemství žalovaného, nelze než konstatovat, že žalovaný svým postupem vůči soudu podstoupil riziko, že pokud soud vyhověl petitu žaloby a rozhodne dle § 16 odst. 4 InfZ, pak povinnému subjektu uloží informace obsažené v předmětu prováděcích smluv poskytnout, aniž by měl možnost posoudit, zda jejich poskytnutí nebude ke škodě žalovaného jakožto

subjektu obchodního tajemství. Z uvedeného je zřejmé, že závěry obsažené v citovaném rozsudku nelze bez dalšího plně převzít, neboť okolnosti daného případu jsou odlišné. S dílčím závěrem o povaze know-how advokátní kanceláře se však soud ztotožňuje. K této otázce v citovaném rozsudku soud uvedl: „Podle právní teorie pojem „know-how“ znamená konkrétní aplikaci znalostí a zkušeností vyústějící buď v nové, nebo racionálnější a efektivnější řešení určitého problému, než jaké uživateli bylo dosud známo. Know-how advokáta se však podle soudu může projevit teprve při samotné realizaci sjednané právní služby, nikoli již v samotném zadání požadované služby mandantem.“ Popis poskytnuté právní služby tedy může zahrnovat know-how advokáta a být obchodním tajemstvím, pokud je popis natolik podrobný, že je z něj seznatelná konkrétní aplikace znalostí a zkušeností vyústějící v nové efektivnější řešení určitého problému. Prostý popis poskytnuté právní služby, jako např. porada s klientem či účast při jednání toto kritérium v žádném případě nesplňuje a není možno ani říci, že by odhalovalo jakoukoli strategii právního zastoupení klienta.

Žalovaný naproti tomu poukazoval na povinnost mlčenlivosti advokáta plynoucí ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Podle ust. § 21 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb. je advokát „*povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb*“. Zákonná povinnost mlčenlivosti tedy stíhá advokáta, nikoli však jeho klienty. V daném případě je klientem povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb., přičemž dle ust. § 19 zákona č. 106/1999 Sb., „*umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony*“. Zákon tedy jednoznačně připouští, za podmínek a způsobem zákonem stanoveným, poskytnutí i takových informací, jež jsou předmětem zákonné povinnosti mlčenlivosti. Jedním ze smyslu zákona o poskytování informací je kontrola hospodaření s veřejnými prostředky. Z uvedeného důvodu, dle ust. § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. V daném případě je žalovaný jakožto povinný subjekt přesvědčen, že této povinnosti dostál, když s odkazem na ust. § 8b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. (Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.) poskytl informaci o celkových nákladech vynaložených žalovaným za právní služby jemu poskytnuté advokátní kanceláří Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři s.r.o.

Soud se zabýval obsahem předložených faktur a detailně obsahem předložených příloh, přičemž dospěl k závěru, že námitka žalobce týkající se nesprávné aplikace výluky z povinnosti poskytnout informaci dle ust. § 9, tzn. z důvodu, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím, je důvodná. V přílohách č. 1) 10010150, 3) 110100413, 4) 110100029, 6) 120100825, 7) 130100220, 8) 130100410, 9) 130100312, 10) 110100319, 11) 10010544, 12) 110100534 jsou poskytnuté právní služby popsány natolik obecně, že v žádném případě nelze hovořit o tom, že by takový popis činnosti advokáta, resp. advokátní kanceláře, mohl představovat obchodní tajemství. Z popisu, jakým je např. studium spisu, nahlížení do spisu, právní analýza podkladů či příprava vyjádření rozhodně nelze dovodit jakékoli know-how advokáta a jeho kanceláře, a nejedná se ani o skutečnost, která by mohla mít, byť i jen potenciální materiální či nemateriální hodnotu. Již z toho důvodu nelze hovořit o obchodním tajemství. Současně je popis natolik obecný, že z něj nelze dovodit ani jakoukoli strategii právního zástupce v dotčených soudních řízeních. Skutečnost, že advokát nahlíží do

soudních spisů, analyzuje podklady pro jednání před soudem ať už vlastního klienta či protistrany a blíže studuje příslušnou právní úpravu a judikaturu, je standardní činností advokáta, která žádné jeho úvahy a myšlenkové pochody blíže neosvětluje. Lichým je proto argument žalovaného, že zveřejnění informace o poskytnutých právních službách advokátem, v souvislosti se zastupováním v řízení před soudem, by znamenalo porušení rovnosti stran a rozpor s čl. 37 odst. 2, 3 Listiny základních práv a svobod. Skutečnost, že je žalovaný jakožto povinný subjekt nucen sdělit, v jaké výši vynaložil veřejné prostředky na zastupování v řízení před soudem u konkrétní kauzy, ho nijak neomezuje v právu na právní pomoc v řízení před soudy. Dotčeno není ani právo na rovnost v řízení před soudem, neboť informace požadované žalobcem nemají schopnost žalovaného tímto způsobem poškodit. Žalobce požaduje informace o již vynaložených veřejných prostředcích za již učiněné služby. To znamená, že úkony učiněné v řízení před soudem žalovaným prostřednictvím jeho zástupce již byly provedeny a žalobce, v případě, že je účastníkem řízení nebo osobou na řízení zúčastněnou měl možnost se s nimi seznámit a o krocích ze strany žalovaného v soudních řízeních (např. o podání řádného či mimořádného opravného prostředky apod.) byl již soudem informován. Výstup činnosti advokáta např. v podobě podaného vyjádření k žalobě či kasační stížnosti apod. má již žalobce ze stejného důvodu k dispozici. K tomu soud uvádí, že informace požadované žalobcem nebyly schopné ho v řízení před soudy poškodit, neboť 7 z 10 řízení již v době podání žádosti o poskytnutí informací bylo skončeno. Z uvedeného důvodu dospěl soud k závěru, že žalovaného nemůže nijak v jeho procesním postavení poškodit ani zveřejnění informace obsažené v příloze 2) 10010643 a příloze 5) 120100649, z jejichž obsahu vyplývá, s kým žalovaný jednal a jakou oblastí právní úpravy se blíže zabýval. V příloze č. 2) byly obsaženy údaje k řízení vedeným u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 7 Ca 270/2009, 9 Ca 312/2009 a 10A 211/2010; v příloze č. 5) se úkony týkaly řízení vedeného Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp.zn. 40A 3/2012 a řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp.zn. 9 As 120/2012. V současné době již pravomocně skončila i zbylá řízení, konkrétně vedená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 176/2012, 5 As 6/2013, 5 As 12/2013.

Vzhledem k tomu, že nebylo naplněno jedno ze zákonných kritérií obchodního tajemství (skutečná nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnota skutečností tvořících obchodní tajemství), soud se již dalšími kritérii (např. běžné dostupnosti v příslušných obchodních kruzích) z důvodu nadbytečnosti nezabýval.

Soud se však neztotožnil s námitkou žalobce, dle které je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč odmítl informaci žalobci poskytnout, a uvedl, z jakého důvodu se domnívá, že žalobcem požadované informace představují obchodní tajemství, které je z informační povinnosti vyloučeno. Skutečnost, že se soud se závěrem žalovaného, resp. GR ŘSD neztotožnil, neznamená, že by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Za situace, kdy byl žalovaný, příp. GR ŘSD přesvědčen, že informace nelze poskytnout, nelze jim klást za vinu, že obsah informací v žalobou napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl blíže specifikován.

K třetí žalobní námitce, podle níž žalovaný žalobcově žádosti o poskytnutí informací nevyhověl ani částečně, uvádí soud následující. Je pravdou, že po formální stránce žalovaný žalobcově žádosti částečně vyhověl, když mu poskytl daňové doklady, z nichž je patrné, že advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. poskytovala žalovanému právní služby a jakou částku za ně žalovanému účtovala. Účelem žalobcovy žádosti o poskytnutí informací však bylo zjistit, kolik „stálo“ zastupování té které konkrétní kauzy. Poskytnutím

všeobecné informace o příjemci a celkové částce, která mu byla za typ služby (právní poradenství) poskytnuta, však není naplněn smysl zákona o svobodném přístupu k informacím. Z natolik obecně poskytnuté informace totiž není seznatelné, zda byly veřejné prostředky vynaloženy hospodárně a kontrola hospodaření veřejnými prostředky je tak vyloučena. Jak již uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 15.6.2012 č.j. 7Ca 258/2009-32 „sdělení informace o výši vynaložených prostředků za právní služby a jejich příjemcích bez specifikace povahy a rozsahu činnosti příjemců vynaložených veřejných prostředků postrádá takovou ucelenost informace, aby mohla být prostředkem veřejné kontroly.“ Poskytnutím faktur bez příloh specifikujících poskytnuté právní služby tak žalobci nebyla umožněna kontrola hospodaření s veřejnými prostředky a nebyl tak naplněn smysl zákona o veřejném přístupu k informacím.

K účasti advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. jako osoby zúčastněné na řízení soud uvádí, že ji pokládal za osobu, která může být na svých právech přímo dotčena zrušením napadeného rozhodnutí nebo vydáním rozhodnutí podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, neboť v žalobou napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla uvedena jako osoba, která vykonává práva k tvrzenému obchodnímu tajemství (§ 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.).

Z odůvodnění shora uvedeného vyplývá, že ve věci nebyly dány důvody pro odmítnutí žádosti, neboť žalobcem požadované informace nejsou obchodním tajemstvím a není tak naplněna zákonná podmínka výluky z poskytování informací. Soud proto v souladu s ust. § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. zrušil rozhodnutí o odvolání a rovněž rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídil požadované informace žalobci poskytnout.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, když žalobce výslovně s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. V řízení o žalobě uplatnil žalobce náklady za dvě písemná podání (podání vlastní žaloby a podání repliky k vyjádření žalovaného k žalobě). V řízení nebyl žalobce zastoupen advokátem, domáhal se však přiznání náhrady nákladů řízení ve výši paušálu stanoveného ustanovením § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Otázkou přiznání náhrady nákladů řízení nezastoupenému účastníku řízení, tzn. možností přiznání paušálu stanoveného ustanovením § 13 odst. 3 advokátního tarifu, se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.8.2015 č.j. 6 As 135/2015-79, v němž konstatoval následující: „*Nejvyšší správní soudu nejprve zvažoval, zda na danou situaci dopadá čerstvě novelizovaný § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví: „Účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem. Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku.“ Nejvyšší správní soud ale dospěl k závěru, že použití tohoto ustanovení je vyloučeno, neboť podle § 64 s. ř. s. se má první a třetí část občanského soudního řádu aplikovat na řízení před správními soudy*

pouze tehdy, nestanoví-li sám s. ř. s. jinak. Úprava nákladů řízení v § 57 až 61 s. ř. s. je přitom komplexní a obsahuje též vlastní úpravu toho, co je nutno rozumět náklady řízení, stejně jako pravidla pro rozhodování o nich, byť jde v řadě ohledů o úpravu duplicitní, resp. obdobnou jako v občanském soudním řádu.

Dále Nejvyšší správní soud řešil otázku, zda není potřeba příslušná ustanovení s. ř. s. interpretovat souladně s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 ze dne 7. října 2014 (275/2014 Sb.) týkajícím se rovnosti účastníků civilního řízení a práva nezastoupeného účastníka řízení na paušální náhradu hotových výdajů. Shledal ale, že tomu tak není. Ústavní soud v citovaném nálezu prováděl interpretaci ustanovení § 137 občanského soudního řádu v tehdy účinném znění, nikoliv interpretaci soudního řádu správního. Řada argumentů nadnesených Ústavním soudem není pro oblast správního soudnictví využitelná. Zejména je nutno poukázat na to, že Ústavní soud shledal existenci nepravé (teleologické) mezery v právu, kterou byl nucen výkladem pomocí analogie zaplnit, v tom, že je porušena rovnost účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Měl přitom na mysli rovnost stran konkrétního sporu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. března 2015, č. j. 6 Ads 299/2014 - 25 vyjadřující se k dílčí otázce, zda citovaný nálezn Ústavního soudu dopadá na věci sociální péče souzené ve správním soudnictví). Ve správním soudnictví přitom panuje konstantní judikatura, podle níž se žalovaným náhrada nákladů řízení zpravidla nepřiznává, a to ani tehdy, nechají-li se zastupovat advokátem (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, popř. nedávné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47 a tam citovanou judikaturu). Stejně tak mří čistě jen do oblasti občanského práva úvaha Ústavního soudu, podle níž interpretativní výrok II citovaného nálezu představuje „alespoň dočasné řešení systémového problému české justice, tedy motivace ‚velkých hráčů‘ sériově žalovat ‚malé hráče‘.“ Z citace je zřejmé, že Ústavní soud sám vnímal svůj nálezn jako překlenovací. Nejvyšší správní soud vzal proto dále v úvahu fakt, že po vydání citovaného nálezu Ústavního soudu nabyla účinnosti novela občanského soudního řádu (zákon č. 139/2015 Sb.), která daný problém vyřešila pro oblast obecného soudnictví (viz výše citované novelizované znění § 151 odst. 3 občanského soudního řádu). Ačkoliv si zákonodárce musel být vědom toho, že soudní řád správní obsahuje svébytnou úpravu nákladů řízení, k jeho novelizaci v tomto směru nepřistoupil. Tím se jen potvrzuje úvaha, že důvody, pro které Ústavní soud využil v občanském soudním řízení ústavně konformní výklad pomocí analogie, nejsou plně přenositelné na řízení podle soudního řádu správního.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že za současného stavu právní úpravy nemůže přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli (potažmo v jiných případech žalobci) náhradu nákladů řízení stanovené paušální částkou podle advokátního tarifu, nýbrž musí i nadále vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel (potažmo žalobce) soudu prokáže.“

Ze shora uvedeného důvodu přiznal soud žalobci pouze náhradu nákladů řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,-Kč a poštovného za odeslání dvou podání (poštovné ve výši 39,-Kč za odeslání žaloby a poštovné ve výši 44,-Kč za odeslání repliky).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. října 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková